

הראוי לאכילה גם בעוד שהיא מפרכסת, ולפיכך גם כאשר שחט ישראל בהמה טמאה [שהיא אסורה לאכילת ישראל] לצורך עובד כוכבים, הרי המחשבה שהוא חושב בשעת השחיטה שהוא שוחט בשביל שהגוי יאכלנה מועילה כדי שיחול עליה שם אוכל מיד, אף בעוד שהיא מפרכסת⁽⁴⁾.

[דין זה קיים בשני תנאים: התנאי האחד, שהבהמה תמות על ידי שחיטה כשרה, לפי שאם מתה הבהמה על ידי נחירה, או על ידי שחיטה שאינה כשרה, כגון ששהה או דרס בשעת השחיטה, אינה נחשבת לאוכל בעוד שהיא מפרכסת, לפי שרק בשחיטה כשרה מצינו שהמפרכסת נחשבת אוכל.

התנאי השני, שהבהמה נשחטה לצורך עובד כוכבים, שאילו נשחטה לצורך ישראל, אין מחשבתו שחשב לצורך אכילה מועילה לתת לבהמה שם אוכל, לפי שהיא אסורה באכילה, ובטלה מחשבתו].

אבל היא לא מטמאה טומאת נבלות, כל עוד שהיא מפרכסת, **עד שתמות, או עד שיתיוז את ראשה**, שאז היא נחשבת כמתה אפילו אם היא עדיין מפרכסת. לפי שלגבי טומאת נבלות נאמר "וכי ימות מן הבהמה", לומר, שאין הבהמה מטמאת עד שתמות.

שאם הבשר הוא בשר נבלה, ואין בו כזית — שזהו השיעור שנבלה ראויה לטמא, אין הדברים הללו מצטרפים להשלימו לשיעור כזית. לפי שמצד עצמם אין עליהם תורת נבלה, ודין "שומר" נאמר רק לגבי טומאת אוכלין, ולא לגבי טומאת נבלות.

ואף אותם הדברים שדרכם להאכל ביחד עם הבשר אין הם מצטרפים, משום שאין הם נחשבים ל"נבילה", אלא הרי הם נחשבים רק כאוכל בעלמא. וטומאת נבלה נאמרה רק על בשר הנבילה עצמה, וכפי שנאמר בתורה "הנוגע בנבלתה", ולא על אוכל הנאכל עם הנבילה⁽³⁾.

כיוצא בו מצינו דבר שנוהגת בו טומאת אוכלין אך לא נוהגת בו טומאת נבלה.

וכגון: ישראל **השוחט בהמה טמאה לצורך עובד כוכבים**, והבהמה עדיין **מפרכסת** [מתנענעת], הרי אף על פי שאסורה הבהמה באכילה, מכל מקום היא נחשבת כבר עתה כאוכל, והרי היא **מטמאה טומאת אוכלין**, [גם קודם שתמות ותטמא מצד נבלה].

לפי שישאל השוחט בהמה טהורה, מעשה השחיטה מתיר אותה לאכילה מיד אף בעוד שהיא מפרכסת, ולכן היא גם מקבלת טומאת אוכלים מיד, שהרי היא נחשבת לאוכל

מטמא.

4. בגמרא להלן קכא ב מבואר שהוא הדין עובד כוכבים השוחט בהמה טהורה לצורך ישראל, הרי היא מקבלת טומאת אוכלים גם בעודה מפרכסת, לפי ששחיטה של בהמה טהורה מתרת לאכילה אם ישחוט אותה הישראל. אך אם עובד כוכבים שחט בהמה טמאה אינה מקבלת טומאה

נבלות לא מצינו דבר שאינו מטמא בפני עצמו והוא מצטרף לבשר, ומדוע לא כתבו התוספות שבלא חידוש המשנה היו הגידין מטמאים טומאת נבלות אף בפני עצמם?

3. בלא המיעוט, כל חלקי הבהמה היו מטמאים טומאת נבלות, לפי שכולם נכללים בכלל הבהמה, והתחדש בפסוק, שרק בשר הנבלה